

gørelse paaberaaber sig, at der i den sidste Halvdel af forrige Aarhundrede er oprettet henved 80 Landapoteker, saa betyder dette meget lidt, naar henses baade til, at Landets Befolkning i det Tidsrum er vokset fra $1\frac{1}{2}$ Million til ca. $2\frac{1}{2}$ Million, og til, at der, da bemeldte Tidsrum begyndte, og i lange Tider derefter var ligefrem Nød for nye Apotekers Oprettelse paa Landet.

Jeg har fundet og finder fremdeles, at man, naar Spørgsmaalet er om Oprettelse af et nyt Apotek, bør som det aldeles overvejende Hensyn se hen til, om der hos Befolkningen paa den paagældende Egn er en følelig Trang til et nyt Apotek, og om et saadant kan give sin Indehaver en rimelig Indtægt, medens derimod Hensynet til det Tab, som Indehaverne af ældre Apotekerprivilegier derved kan lide, ikke bør komme i Betragtning, naar det ikke kan antages at være af en saadan Betydning, at vedkommende ældre Apotekers Indtægter derved vilde gaa ned under det rimelige. Og jeg mener, at hvor Trangen til et nyt Apotek er meget stor, men der kan være Frygt for i alt for høj Grad at skade en ældre Apoteker, er der Brug for Hjelpeapotek-Institutionen med eller uden Afgift for den ældre Apoteker, idet Befolkningens Trang til Apotek derved bliver afhjulpet uden alt for stor Skade for nogen.

Nu paaberaaber det kgl. Sundhedskollegium sig i sin Redegørelse, at der i 1894 er nedsat en Apoteker-Kommission, og at jeg ikke følger de af denne fastslaaede Grundsætninger. Hertil skal jeg ved denne Lejlighed alene henvise til, hvad foran i en anden Forbindelse er fremhævet, nemlig at en Kommissionsbetænkning ikke er nogen Lov, og at Regeringen, saa længe en ny Lov ikke foreligger, ikke er bunden ved en saadan Betæknings Grundsætninger. Jeg mener, at det har været og er min Pligt som ansvarlig Minister at tage Hensyn i første Række til Befolkningens Krav og Tarv, og har jeg i saa Henseende noget at bebrejde mig, saa kan det kun være det, at jeg i enkelte Tilfælde ved det kgl. Sundhedskollegiums Fraraaden har ladet mig afholde fra Oprettelsen af et nyt Apotek, som maaske burde have været oprettet.

Men for at undgaa al Misforstaaelse skal jeg bemærke, at min Virksomhed med Hensyn til Oprettelse af nye Apoteker paa ingen Maade indskrænker sig til Landet alene, men at jeg ogsaa har iværksat Oprettelsen af adskillige nye Apoteker i Byerne, f. Eks. København, Odense, Aalborg m. fl. Derimod vedkender jeg mig, at det kan være Befolkningen ret ligegyldigt, om der i Byer som Holbæk eller Thisted er et eller to Apoteker, hvorfor jeg fremfor at følge det kgl. Sundhedskollegiums Forslag om Oprettelse af nye Apoteker i saadanne mindre Byer har fundet det rigtigt ved de kommunale Myndigheders, navnlig Amsraadenes, Bistand at udfinde et eller flere Steder i vedkommende Byers Omegn, hvor der hos Befolkningen var Trang til et Apotek; og jeg vedkender mig den Mening, at man om saadanne rent praktiske Spørgsmaal faar bedre Raad hos de kommunale Myndigheder end hos det kgl. Sundkollegium.

Naar det kgl. Sundhedskollegium i sin Redegørelse formener, at en Del af de ny oprettede Apotekers Indehavere arbejde under vanskelige Vilkaar, skal jeg henvise dels til de af mig i Rigsdagen anførte Angivelser om de nye Apotekers Indtægter, dels til, at der paa et enkelt Apotek nær stedse har været en Vrimmel af Ansøgere til Privilegerne.

Naar det kgl. Sundhedskollegium anker over, at der endnu ikke er truffet Bestemmelse om Anvendelse af Apotekerkontofonden, skal jeg henvise til, dels at denne endnu ikke er saa meget gammel og i Forhold til de Krav, der vil blive stillet til den, er meget lille, dels at Spørgsmaalet om, i hvilken Orden disse Krav bør komme til Fyldestgørelse, tør siges endnu langt fra at være modent til Afgørelse.

Det kgl. Sundhedskollegium anker i sin Redegørelse over, at Apotekerprivilegier i de senere Aar gentagne Gange ere inddragne ved ministeriel Afgørelse, medens en saadan Annulation tidligere fandt Sted ved kgl. Resolution. Det kgl. Sundhedskollegium overser derved mærkelig nok, at ved samtlige de kgl. Resolutioner, hvorved der, i alt Fald siden 1896, altsaa længe før min Tid, er meddelt personlige Apotekerbevillinger, er det bestemt i selve de kgl. Resolutioner, at Spørgsmaalet om Privilegiets eventuelle Tilbagetagen skal afgøres af Justitsministeriet, og i begge de to Tilfælde, hvor jeg har annulleret et saadant Privilegium, skete det netop i Henhold til saadan Bestemmelse i den paagældende kgl. Resolution.

Det ene af disse Tilfælde var Privilegiet til at drive Apotek i Løkken, som blev annulleret, fordi Privilegiehaveren, der af det ærede Kollegium havde været ind-